

Arrest

nr. 116 156 van 19 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. D'HAESE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Charbagh, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

In 2009 begon u te werken bij de National Directorate of Security (NDS), de Afghaanse inlichtingendienst. U ging er aan de slag bij het departement Wakanish Sareh, een speciale eenheid voor noodoperaties. U werkte één jaar in Puli Khumri en één jaar in Kabul. U nam verschillende keren deel aan operaties waarbij (vermeende) vijandelijke strijders en mogelijke zelfmoordterroristen werden gearresteerd. Toen Rahmatullah Nabil in het najaar van 2010 werd aangesteld als het nieuwe hoofd van de inlichtingendienst, werd uw eenheid belast met zijn bewaking.

In de zomer van 2012 werd uw stiefvader in Charbagh lastig gevallen door de taliban. Ze vertelden dat ze te weten waren gekomen dat u bij de inlichtingendienst werkte en sloegen uw stiefvader in elkaar. Na dit incident sprak uw stiefvader met een smokkelaar. Toen u een tijdje later verlof had en naar uw dorp terugkeerde, vertelde uw familie u dat uw leven in gevaar was. Uw stiefvader had alle voorbereidingen voor uw vertrek al geregeld. Eén dag later verliet u Afghanistan. Op 26 december 2012 kwam u aan in België, waar u één dag later asiel aanvraagde.

Na uw vertrek werd uw stiefvader door de twee personen die zich voor u borg hadden gesteld ten tijde van uw toetreden bij de NDS, uitgenodigd om naar Kabul te komen. Daar werd hij opgepakt door de NDS en veroordeeld tot een geldboete en een gevangenisstraf van drie maanden. Na bemiddelingspogingen van de ouderen uit de regio en nadat u zelf telefonisch contact had opgenomen met NDS en had laten weten dat u in het buitenland zat omdat u werd bedreigd door de taliban, werd uw stiefvader vrijgelaten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een attest van uw opleiding bij de NDS, een attest van de NDS over uw verlof en een verzendingsbewijs uit Afghanistan.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw profiel van veiligheidsagent bij de NDS door de Commissaris-generaal niet in twijfel wordt getrokken en dus als geloofwaardig wordt beoordeeld. U legt hierover immers omstandige coherente verklaringen af die gepaard gaan met het voorleggen van de nodige bewijsstukken omtrent uw functie. Gezien volgens de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010 werknemers van de veiligheidsdiensten aanzien moeten worden als een risicoprofiel, en gelet op de zichtbaarheid van de door u uitgeoefende functie(s) en uw actieve deelname aan meerdere arrestaties van opstandelingen, kan in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie allerminst worden uitgesloten.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijk terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asioldossier te worden nagegaan of u niet valt onder (een van) de in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgronden. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Aangezien de strijd tussen de Afghaanse overheid en de opstandelingen moet worden gedefinieerd als een (niet-internationaal) gewapend conflict, is het artikel 8 van het Statuut van Rome, namelijk de definitie van oorlogsmisdaden, van toepassing in het onderzoek of u valt onder artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie. Artikel 8, (2), c) van het Statuut van Rome bepaalt dat, binnen een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, ernstige schendingen van artikel 3 van ieder van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, als oorlogsmisdaden moeten worden begrepen als één van deze handelingen wordt begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken: "... (i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling; (ii) aantasting van de persoonlijke waardigheid, inzonderheid vernederende en ontterende behandeling; (iii) het nemen van gijzelaars; (iv) het uitspreken van vonnissen en tenuitvoerleggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend." Voor de schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn die, binnen het gevestigde kader van het internationaal recht, als oorlogsmisdaden worden verstaan, verwijst het CGVS naar het Statuut van Rome (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier).

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25, § 3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd -eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd (zie ook: UNHCR-Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses, september 2003, punt 18 e.v.).

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat verschillende diensten van de NDS zich schuldig hebben gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten. Zo blijkt dat verschillende eenheden van deze dienst op systematische wijze foltering toepasten. Deze praktijken worden uitgebreid beschreven in verschillende rapporten van de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA).

U zelf was sinds 2009 aangesloten bij de NDS. Na uw opleiding werd u ondergebracht bij een eenheid in Puli Khumri, de provinciehoofdstad van Baghlan, waar u mee instond voor de begeleiding van konvoien en het bemannen van wegblokkades (CGVS 2, p. 2-4). Na één jaar werd uw voltallige eenheid overgeplaatst naar Kabul waar u opnieuw checkpoints bemande maar ook deelnam aan minstens 20 operaties waarbij terreurverdachten werden gearresteerd en overgedragen aan onderzoeksbureau 17 van de NDS (CGVS 2, p. 8-9). U verklaarde aanwezig te zijn geweest in de detentiecentra van dit onderzoeksbureau in Kabul, maar het was u noch andere leden van uw eenheid toegestaan om de ondervraging van de gedetineerden bij te wonen (CGVS 2, p. 6).

Uit een rapport van UNAMA waarbij van oktober 2010 tot augustus 2011 onderzoek werd gedaan naar de behandeling van conflict-gerelateerde gedetineerden in gevangenschap, blijkt dat er in verschillende detentiecentra van de NDS, onder meer in Kabul, sprake is van systematische foltering van gedetineerden om hen informatie of bekentenissen te ontlokken.

Uit uw gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt duidelijk dat u op de hoogte was van deze praktijken. Gevraagd naar de technieken die op onderzoeksbureau 17 werden toegepast om gevangenen aan de praat te krijgen, antwoordde u: "Het is te zien op welke manier die gevangene antwoorden geeft op zijn vragen. Als hij weigert te antwoorden, dan worden ze geslagen en worden ze gedwongen om die informatie te geven". Even later voegde u hier nog aan toe dat het honderd procent zeker is dat de gevangenen werden geslagen. U verklaarde tevens dat het voorkwam dat gedetineerden ziek werden tijdens of na hun ondervraging en dat uw eenheid dan instond voor het transport van die gevangenen naar het ziekenhuis. (CGVS 2, p. 6-7). Toen er op het einde van het gehoor nogmaals werd teruggekomen op de ondervragingen van gedetineerden door de NDS, verklaarde u dat u van verschillende mensen had gehoord dat gevangenen werden geslagen en elektrische schokken toegediend kregen om hen te dwingen om antwoorden te geven (CGVS, 2, p. 13).

Op basis van uw verklaringen en rekening houdend met de beschikbare informatie over deze dienst, moet geconcludeerd worden dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u bewust hebt deelgenomen aan of medeverantwoordelijk bent voor oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Hoewel u geen hoge positie in de hiërarchie van de NDS innam, kan niet anders dan besloten worden dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdrijven ten opzichte van minstens een twintigtal (van terroristische activiteiten verdachte) personen. Door uw rechtstreekse deelname aan arrestaties van (vermeende) vijandelijke strijders die er, al dan niet terecht, van werden verdacht de veiligheid van de Afghaanse staat in het gevaar te brengen, faciliteerde u en leverde u een substantiële bijdrage tot de mishandeling van een aanzienlijk aantal (vermeende) vijandelijke strijders.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat u vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan deze praktijken. U trad toe tot de NDS nadat uw oom voor u een aanbevelingsbrief had verkregen bij één van de kopstukken van deze dienst (CGVS 1, p. 7). U verklaarde dat u erg tevreden was toen u bij de NDS mocht beginnen te werken omdat u zo kon werken voor uw eigen land en omdat het departement Wakanesh overall macht heeft in Afghanistan (CGVS 2, p. 11). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich heeft trachten te onttrekken aan deze tewerkstelling, wel integendeel. U verklaarde zelfs expliciet dat u nooit hebt overwogen om te stoppen met uw werk bij de NDS en voegde hieraan toe: "Ik was heel blij met mijn job. Dat was echt goed betaald en je kon ook jouw carrière opbouwen bij NDS" (CGVS 2, p 11).

Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u morele bezwaren zou hebben gehad bij het uitoefenen van uw werk of bij de behandelingen waaraan personen die door u werden gearresteerd nadien mogelijk werden blootgesteld. Gevraagd naar uw mening over het slaan van gevangenen om hen informatie te ontlokken, verklaarde u: "Ik had er geen enkel probleem mee dat een zelfmoordterrorist werd geslagen omdat hij toch van plan was om kinderen, ouderen en gewone burgers te vermoorden. Volgens mij moesten ze hem gewoon de doodstraf geven, want hij wou toch een zelfmoordaanslag plegen" (CGVS 2, p. 7). Toen u even later werd gepolst naar uw opinie over het toedienen van elektrische shocks aan gevangenen, verklaarde u: "Ik werd blij eigenlijk om dat te horen, dat ze een zelfmoordenaar hadden gepakt en dat ze hem willen bestraffen, want hij was toch van plan om kinderen en gewone burgers te vermoorden" (CGVS 2, p. 13). Dat u er niet het minste probleem mee had dat gevangenen door uw dienst werden gefolterd, bleek tevens toen u ermee werd geconfronteerd dat de buitenlandse troepen gestopt waren met het overdragen van gevangenen aan de Afghaanse veiligheidsdiensten nadat was gebleken dat er op omvangrijke schaal gefolterd werd in hun detentiecentra. Gevraagd naar uw mening hierover, verklaarde u: "Ik was helemaal niet akkoord met die beslissing van ISAF (International

Security Assistance Force). Want als een pleger van een zelfmoordaanslag wordt opgepakt, dan moeten ze hem bestraffen want hij was toch van plan om kinderen en zo te doden” (CGVS 2, p. 13-14).

Op basis van uw verklaringen en op basis van objectieve en betrouwbare informatie die toegevoegd werd aan uw asioldossier, wordt geconcludeerd dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u medeverantwoordelijk bent en bewust heeft bijgedragen aan het begaan van oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 8 van het Statuut van Rome inzake het internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998.

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, paragraaf F, lid a van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Om bovenvermelde redenen kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Immers, artikel 55/4, lid a van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara en de twee attesten van de NDS betreffen immers slechts uw identiteit en tewerkstelling en kunnen als dusdanig bovenstaande argumentatie niet weerleggen. Het verzendingsbewijs toont enkel aan dat u contacten heeft in Kabul en is evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat niettegenstaande er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan de in artikel 1, paragraaf F, lid a van de Vluchtelingenconventie bedoelde misdrijven, het CGVS meent dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, A (2) en 1, F van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van de artikelen 48/3 en 55/2 van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verklaringen van verzoeker op geen enkel punt in twijfel worden getrokken door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voorts stelt de bestreden beslissing dat hieruit volgt dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie allerm minst kan worden uitgesloten. Verzoeker dient volgens de bestreden beslissing echter uitgesloten te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. De toepassing van de uitsluitingsclausules dient echter met de grootste omzichtigheid te worden toegepast, in acht genomen de ingrijpende gevolgen hiervan op het individu. Telkens moet er een afweging gemaakt worden tussen de zwaarwichtigheid van het misdrijf en de vrees voor vervolging in hoofde van de verzoeker. In casu is het belangrijk erop te wijzen dat uit de rechtspraak, rechtsleer en het standpunt van de UNHCR blijkt dat het vervuld hebben van een belangrijke functie in de administratie van zijn land van herkomst tijdens periodes waarin mensenrechtenschendingen schering en inslag waren, niet zonder meer betekent dat deze persoon automatisch onder de uitsluitingsclausules valt. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat voor de toepassing van de uitsluitingsclausules op een Afghaanse asielzoeker bepaalde profielen in het bijzonder worden geviseerd, zoals Khad/Wad agenten en hooggeplaatste figuren in het voormalige communistische regime, leden van gewapende groepen en milities van uit het postcommunistisch tijdperk en meer recent leden van de taliban, Hezb-e Islami en andere gewapende anti-overheidsgroepen. Verzoekers indiensttreding bij de NDS kan niet los worden gezien van zijn toenmalige persoonlijke situatie en de toenmalige Afghaanse context. Verzoeker was van een arme familie en was zelf werkloos. De familie had beslist dat zijn jongere broer naar school zou gaan en dat verzoeker zou proberen een job te vinden. Verzoekers oom had dan voor hem kunnen regelen dat hij bij de NDS aan de slag kon als bewaker. Verzoeker heeft dus niet zelf de keuze gemaakt om zich aan te sluiten bij de NDS. Als hij de keuze had, zou hij veel liever een andere job gehad

hebben. Zijn verklaring dat men bij de NDS een carrière kon uitbouwen, impliceert niet meteen dat hij dit van zin was. Verzoeker heeft hier enkel het argument van zijn oom herhaald dat dit een vaste job was en dat werkzekerheid zeker een belangrijke troef was. De indienstreding was dus een beslissing van de familie waarbij verzoeker zich diende neer te leggen en er werd hem op het hart gedrukt dat hij van geluk mocht spreken en dankbaar moest zijn dat hij de kans kreeg om deze begeerde job uit te oefenen. Bovendien was verzoeker ervan overtuigd dat het zijn plicht was om te doen wat zijn familie hem opdroeg en zo zijn familie financieel te kunnen ondersteunen. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat hij ervan overtuigd was dat hij aan 'de goede kant' stond en in zijn ogen wees alles erop dat hij er net goed aan deed om toe te treden tot de NDS en strijd te leveren tegen de taliban en terroristische organisaties en hierdoor aanslagen te vermijden en burgerlevens te redden. De NDS stond niet bekend bij de Afghaanse bevolking als een organisatie die onschuldige burgers folterde, maar als een hoge overheidsinstelling die burgers beschermt tegen geweld, terroristische aanslagen vrijdelt en strijd voert tegen de taliban. De oorlog werd dan ook beleefd alsof er twee kampen waren en de Afghaanse autoriteiten en buitenlandse troepen werden hierbij door het merendeel van de bevolking en door de internationale gemeenschap gesteund en beschouwd als de goede partij. De NDS speelde hierin een belangrijke rol en is een bijzonder en apart instituut, met als opdracht de opsporing en arrestatie van talibanstrijders, terroristen en criminelen. Het hoeft geen betoog dat dit een zeer zware opdracht en een grote verantwoordelijkheid is, wat op respect kan rekenen bij de bevolking. Toch waren burgers ervoor beducht om openbaar partij te kiezen voor hen, omdat de taliban hiertegen hard en genadeloos optrad. Het kan geenszins worden volgehouden dat verzoeker zich vrijwillig heeft aangesloten bij een instelling, hoewel hij wist dat deze folterde. Zijn tewerkstelling was daarentegen louter ingegeven door goede bedoelingen en uit plichtsbesef, zowel ten opzichte van zijn familie als de Afghaanse bevolking. Voorts dient te worden benadrukt dat verzoekers positie binnen de NDS bijzonder low profile was. Hij was een gewone soldaat en bewaker en stond onderaan de hiërarchie. Verzoeker droeg vaak een geweer, maar heeft dit enkel gebruikt bij schietoefeningen in het kader van zijn opleiding. Verzoeker wenst te benadrukken een zuiver geweten te hebben. Hij was op geen enkele wijze betrokken bij opsporingsactiviteiten, laat staan dat hij hierin een bepalende rol had. Verzoeker heeft ook geen gedetailleerde kennis van de werkmethoden van de NDS, maar kent enkel de algemene werkwijze. Uit de algemene informatie blijkt ook dat de NDS de uitdrukkelijke opdracht had om alles in het werk te stellen om talibanstrijders en terroristen te arresteren. Zij hadden een ruime appreciatiemarge wat het bepalen van de werkwijze om dit doel te bereiken betreft. Hierbij zijn verschillende incidenten voorgevallen. Vele NDS-officials zijn hierbij hun boekje te buiten gegaan en hebben bij ondervragingen technieken toegepast die kunnen gekwalificeerd worden als foltering. Deze incidenten waren ook bij verzoeker bekend en hij heeft dit op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend. Verzoeker betwist weliswaar dat praktijken als foltering systematisch werden toegepast. Uit de algemene informatie blijkt wel dat er met zekerheid kan gesteld worden dat deze incidenten plaatsvonden en toenamen, maar niet dat er systematisch gefolterd werd. Tevens is het onduidelijk in hoeverre de verklaringen van voormalige gevangenen waar zijn. De technieken waren er overigens wel degelijk duidelijk op gericht bepaalde informatie te bekomen en eens de gevangene tot bekentenissen overging werd het geweld onmiddellijk gestaakt. Ook mag niet uit het oog verloren worden dat blijkt uit verzoekers verklaringen dat de gevangenen doorgaans radicalen waren die eigenlijk van plan waren om zichzelf op te blazen en dus niet bereid waren mee te werken met het verhoor. Doorgaans weigerden zij resoluut een woord te zeggen en gingen zij in hongerstaking, terwijl zij informatie hadden die van levensbelang was. Verzoeker wenst hetgeen gebeurd is geenszins te vergoelijken en kan niet genoeg benadrukken dat hij net als de NDS als organisatie deze incidenten veroordeeld. De hardhandige ondervragingen werden liever vermeden, maar werden aanvaard als 'het minste kwaad'. Verzoeker ontkent niet dat hij verklaarde dat hij er niet aan twijfelde dat gedetineerden wel eens geslagen werden en dat hij hier geen problemen mee had, maar vindt de weergave in het verhoor dat hij hier blij mee was ongelukkig uitgedrukt. Verzoeker benadrukt dat hij met slagen bedoelde het uitdelen van een paar klappen, maar dat dit geenszins kan gelijkgeschakeld worden met foltering. De hooggeplaatste officials van de NDS waren ook steevast harde, dominante en intimiderende personen en discipline was binnen de NDS zeer belangrijk. Wanneer een ondergeschikte ongehoorzaam was of slecht werk leverde kreeg deze ook klappen. Verzoeker wijst er ook op dat dergelijke technieken ook door de Amerikaanse bezetters gehanteerd werden en dat de Afghaanse autoriteiten werden aangespoord om deze toe te passen. De Afghanen passen deze technieken weliswaar op hun eigen manier toe, met alle gevolgen van dien. Verzoeker heeft ook niet ontkend dat hij op de hoogte was van de foltering, maar enkel dat hij geruchten hoorde en dat deze incidenten een ver van zijn bed show waren waarbij hij zelf nooit betrokken was. Hierbij dient rekening gehouden te worden met het feit dat de NDS een zeer grote organisatie is. Geenszins kan er beweerd worden dat zijn onbelangrijke activiteiten wezenlijk zouden hebben bijgedragen tot het plegen van het misdrijf. Verzoeker wist enkel dat er bepaalde incidenten hadden plaatsgevonden, dat de NDS deze veroordeeld had en dat de daders strafrechtelijk vervolgd

zouden worden. In dit opzicht kan geenszins gesteld worden dat verzoeker medeplichtig is aan foltering. Het verwijt dat hij zijn tewerkstelling voortgezet heeft ondanks zijn weet van foltering is heel kort door de bocht. Verzoeker heeft uitgelegd dat de NDS er geenszins mee gediend is dat een van haar werknemers opstapt. Dit wordt beschouwd als desertie en doet vermoeden dat de persoon zou overlopen. Wie zijn activiteiten stopzet wordt automatisch gearresteerd voor minstens zes maanden. Verzoeker reageerde enorm verbaasd toen hij geconfronteerd werd met zijn verklaringen zoals deze geciteerd werden op het gehoor. Verzoeker kan zich niet herinneren te hebben gezegd dat hij geen problemen had met de folteringen en dit zelfs goedkeurde. Hij wil hiervan dan ook uitdrukkelijk afstand doen en sluit niet uit dat zijn verklaringen door de vertaling een andere toon hebben gekregen. Verzoeker had op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de indruk dat door de allerhande vragen geverifieerd werd of hij niet aan de kant van de terroristen stond. Verzoeker vreest dat hij zijn toewijding te enthousiast heeft willen voorstellen. Misschien had hij de reflex de NDS te verdedigen zoals hij gewoon was en hem geleerd was.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen" en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Uit wat voorafgaat blijkt dat de motivering in de bestreden beslissing foutief en onredelijk is.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet en van de artikelen 4, 15 en 18 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad. Verzoeker verwijst naar de hierboven aangehaalde feiten en stelt dat, voor zover hij toch niet als vluchteling kan worden erkend, hem op zijn minst de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

In een vierde middel voert verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het bestuur klaarblijkelijk onzorgvuldig tewerk gegaan en heeft zij de asielaanvraag van verzoeker niet met de nodige ernst onderzocht, wat een totaal verkeerde beoordeling tot gevolg had.

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). De afwijzing van verzoekers asielaanvraag komt in feite neer op een bevel om het land te verlaten en de kans dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer wordt is reëel.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een identiteitsdocument toe.

2.3. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de Raad geen redenen ziet -en verzoeker voert ze ook niet aan- om tegen te spreken dat verzoeker, gelet op zijn betrokkenheid en zijn specifieke rol bij de NDS, aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin bestaat. Rekening houdend met de door verzoeker bijgebrachte stavingstukken en de omstandige, coherente en gedetailleerde verklaringen die hij aflegde, worden het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en verzoeker door de Raad bijgetreden waar deze stellen dat in hoofd van verzoeker en omwille van diens profiel en activiteiten bij de NDS in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Te dezen is het echter aangewezen na te gaan of verzoeker, gezien zijn betrokkenheid bij en specifieke rol bij de NDS, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en aldus dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Luidens deze artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan of dat hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins deelgenomen aan zulke misdrijven. Ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F, (a) beschreven misdrijven valt onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule.

In het kader van onderhavige asielpcedure en teneinde hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus moet niet worden bewezen dat verzoeker daadwerkelijk misdrijven tegen de menselijkheid heeft gepleegd of hieraan medeplichtig is. Het volstaat overeenkomstig het voornoemde artikel 1, F dat daartoe ernstige redenen voorhanden zijn. Inzake de bewijslast moet er duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn. Het is niet noodzakelijk dat er een veroordeling is omwille van een strafbaar misdrijf. Evenmin dient aan de strafrechtelijke maatstaf voor bewijsvoering te worden voldaan (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, nr.34).

Op basis van de verklaringen van verzoeker en rekening houdend met de informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 26: landeninformatie), dient aldus te worden nagegaan of er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan, bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de vrede, oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid. Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkt (UNHCR, *ibid.*, nr.18).

2.6. Inzake de misdrijven tegen de vrede, oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid kan als richtlijn worden verwezen naar de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om de draagwijdte van deze misdrijven te bepalen (UNHCR, *ibid.*, nr.10). *In casu* kan worden verwezen naar artikel 8 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder oorlogsmisdrijven dient te worden verstaan.

Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verschillende diensten van de NDS zich schuldig hebben gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten en dat gevangenen in detentiecentra, onder andere in Kabul, systematisch gefolterd werden om informatie en bekentenissen los te weken. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift betwist dat er systematisch gefolterd werd en stelt dat op basis van de informatie in het administratief dossier slechts met zekerheid kan worden gesteld dat er incidenten plaatsvonden en dit in toenemende mate, stelt de Raad vast het UNAMA in het rapport in het administratief dossier wel degelijk stelt dat er overtuigend bewijs gevonden werd dat NDS officiers zich op minstens vijf locaties, waaronder het detentiecenter in Kabul, hebben schuldig gemaakt aan systematische foltering (*cf.* stuk 26, UNAMA, *Treatment of Conflict-Related Detainees in Afghan Custody*, oktober 2011, p. 3). Voor zover verzoeker de voorliggende informatie betwist, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt om de voorliggende informatie te ontkrachten. Voor zover verzoeker het gebruikte geweld, waarvan sprake in voormelde informatie tracht te minimaliseren en erop wijst dat de helft van de ondervraagd gevangenen ontkende te zijn gefolterd, dient erop te worden gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat hij honderd procent zeker is dat gevangenen geslagen werden en stelt hij dat gevangenen die weigerden te antwoorden geslagen werden en gedwongen werden om informatie te geven (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/3/2013, p. 6 en 7), dat gevangenen soms ziek werden door de ondervragingen die ze kregen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/3/2013, p. 6) en dat gevangenen gedwongen werden tot het geven van antwoorden met elektrische schokken (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/3/2013, p. 13). Verzoekers verklaringen zijn volledig in overeenstemming met de voormelde informatie. Ook verklaarde verzoeker dat hij zelf ook talibanstrijders heeft gearresteerd en naar het onderzoeksbureau in Kabul heeft gebracht (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/3/2013, p. 4, 12).

Bijgevolg stelt de Raad vast dat deze folteringen moeten worden gekwalificeerd als oorlogsmisdaden, zoals bepaald in artikel 8, (2), (c) van het Statuut van Rome. Dit artikel bepaalt dat, binnen een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, *in casu* de strijd tussen de Afghaanse overheid en de opstandelingen, ernstige schendingen van artikel 3 van ieder van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, als oorlogsmisdaden moeten worden begrepen als één van deze handelingen wordt

begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken: (i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling; (ii) aantasting van de persoonlijke waardigheid, inzonderheid vernederende en onterende behandeling; (iii) het nemen van gijzelaars; (iv) het uitspreken van vonnissen en tenuitvoerleggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend.

Waar verzoeker de reden om geweld te gebruiken toelicht en erop wijst dat het geweld slechts gebruikt werd om bekentenissen af te dwingen, doet niet ter zake. Op basis van voormelde informatie is het een vaststaand gegeven dat er geweld gebruikt werd op leden van strijdkrachten die buiten gevecht waren gesteld door gevangenschap, zoals bepaald in artikel 8, (2), (c) van het Statuut van Rome.

Met inachtneming van het voorgaande dient te worden nagegaan of er ernstige redenen voorhanden zijn om te veronderstellen dat verzoeker vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan de folterpraktijken van de NDS.

2.7. Uit het niet-betwiste feitenrelaas blijkt dat verzoeker bij de NDS te zijn aangesloten sinds 2009 en dat hij, na zijn opleiding te hebben vervolledigd en een jaar in Puli Khumri te hebben gewerkt, overgeplaatst werd naar Kabul, waar hij checkpoints bemande en deelnam aan minstens twintig operaties waarbij terreurverdachten werden gearresteerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/3/2013, p. 2, 3, 4, 8, 9, 12). Daarnaast was verzoeker aanwezig in de detentiecentra van de NDS in Kabul, al was hij niet aanwezig bij de ondervraging van de gevangenen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/3/2013, p. 6) en bureau 90, waar eveneens mensen werden ondervraagd en waar hij ook gevangenen heeft gezien (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/3/2013, p. 7 en 8). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij op de hoogte was van de in de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier beschreven folterpraktijken. Zo verklaarde verzoeker dat hij honderd procent zeker is dat gevangenen geslagen werden en stelt hij dat gevangenen die weigerden te antwoorden geslagen werden en gedwongen werden om informatie te geven (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/3/2013, p. 6 en 7). Tevens stelt verzoeker dat gevangenen soms ziek werden door de ondervragingen die ze kregen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/3/2013, p. 6). Ook verklaart verzoeker dat gevangenen gedwongen werden tot het geven van antwoorden met elektrische schokken (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/3/2013, p. 13). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker meermaals dat hij geen morele bezwaren had tegen de ondervraagtechnieken die door de NDS werden toegepast. Zo stelt verzoeker dat hij er geen problemen mee had dat een zelfmoordterrorist werd geslagen en stelt hij dat ze dergelijke personen gewoon de doodstraf moesten geven aangezien hij toch een zelfmoordaanslag wou plegen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook wat betreft het geven van elektrische schokken stelt verzoeker dat hij blij was om dit te horen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd naar zijn mening over de stopzetting van het overdragen van gevangenen aan de Afghaanse veiligheidsdiensten door de buitenlandse troepen nadat was gebleken dat er in hun detentiecentra slagen en elektrische schokken werden uitgedeeld, stelt verzoeker helemaal niet akkoord te gaan met die beslissing van het ISAF omdat plegers van een zelfmoordaanslag die worden opgepakt moeten gestraft worden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij ervan overtuigd was dat hij aan 'de goede kant' stond in de oorlogssituatie en dat de NDS bekend stond als een overheidsinstelling die de burgers beschermt tegen het geweld van de taliban en de steun en het respect genoot van de bevolking, stelt de Raad dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Ook waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn verklaringen ongelukkig uitgedrukt werden aangezien hij met slagen bedoelde het uitdelen van een paar klappen, hetgeen niet gelijkgeschakeld kan worden met foltering, stelt de Raad vast dat verzoeker niet alleen verklaarde akkoord te gaan met slagen, maar ook met elektrische schokken. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde graag bij de NDS te werken en heel erg tevreden te zijn geweest toen hij deze job kon krijgen omdat hij zo kon werken voor zijn eigen land en het departement veel macht had in heel Afghanistan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Overigens heeft verzoeker ook nooit overwogen te stoppen met zijn werk bij de NDS toen hij te horen kreeg dat slagen en elektrische schokken werden toegediend aan gedetineerden die werden ondervraagd. Verzoeker stelt immers dat hij heel blij was met de job, dat het goed betaald was en dat je er een carrière kon uitbouwen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij de keuze om voor de NDS te werken niet zelf maakte, maar dat zijn oom dit voor hem had kunnen regelen, stelt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker vrijwillig aan de slag ging bij de NDS en dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij blij was met deze job. De hierboven aangehaalde verklaringen van verzoeker voor het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met name dat verzoeker heel erg tevreden was met deze job en graag voor de NDS werkte, zijn immers geenszins in overeenstemming met de loutere post-factum bewering van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij zich slechts diende neer te leggen bij de beslissing van de familie, ervan overtuigd was dat dit zijn plicht was en ingegeven was door goede bedoelingen, zowel ten opzichte van zijn land als ten opzicht van zijn familie. Tevens merkt de Raad op dat, zelfs indien verzoeker zich niet vrijwillig zou hebben aangesloten bij de NDS, dit geenszins afbreuk doet aan de hierboven gemaakte vaststelling dat hij de NDS bleef steunen, zelfs nadat hij te weten kwam dat zij zich schuldig maakten aan folterpraktijken en verklaarde niet akkoord te zijn met de beslissing van het ISAF om de samenwerking met de NDS stop te zetten wegens de folterpraktijken. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet kon opstappen bij de NDS omdat dit als desertie wordt beschouwd en hij automatisch voor zes maanden zou gearresteerd worden, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker verklaarde dit zelfs nooit te hebben overwogen omdat dit goed verdiende en er carrière kon gemaakt worden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/3/2013, p. 11). Bovendien houdt verzoeker ook in onderhavig verzoekschrift vol een zuiver geweten te hebben. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de hardhandige ondervragingen liever vermeden werden, maar wel aanvaard werden als 'het minste kwaad', stelt de Raad vast dat dit de bovenstaande vaststellingen enkel maar versterkt. Waar verzoeker ten slotte nog stelt dat hij zich niet kan herinneren deze verklaringen te hebben afgelegd en niet uitsluit dat zijn verklaringen door de vertaling een andere toon hebben gekregen, merkt de Raad op dat de bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien stelt verzoeker zowel aan het begin als aan het einde van beide gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de tolk en de vragen goed te hebben begrepen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/3/2013, p. 2 en 13 en stuk 9, gehoorverslag CGVS 13/2/2013, p. 2 en 13).

Voor zover verzoeker zijn aandeel tracht te minimaliseren dient te worden opgemerkt dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende werd opgetekend: "(...) Nog andere acties waarbij u mensen hebt gearresteerd? Ik heb een paar keer de gijzelnemers gearresteerd en een paar keer samengegaan met mijn collega's voor verschillende acties. Had u elke week of elke maand zo'n actie? We hadden geen informatie op voorhand. Soms was het één keer per maand, soms één keer per zes maanden. Hoeveel van dergelijke acties hebt u ongeveer gedaan? Meer dan 20. Werden er telkens mensen gearresteerd als jullie zo'n actie deden? Ja. Werden die dan altijd overgedragen aan bureau 17? Ja. Wij krijgen de informatie van die agenten van bureau 90 en volgens die informatie gingen we die arrestaties doen en dan overbrengen naar bureau 17(...)" (eigen onderlijning) (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/3/2013, p. 9).

Op basis van het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker zich bijgevolg, hoewel hij geen hoge functie bekleedde binnen de NDS en niet zelf deelnam aan ondervragingen van gedetineerden, door zijn activiteiten bewust mede schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdaden in de zin van artikel 8, (2), (c) van het Statuut van Rome. Verzoeker verklaarde immers gedurende zijn werkzaamheid in Kabul aan minstens twintig operaties te hebben deelgenomen waarbij personen gearresteerd werden, waardoor hij een substantiële bijdrage leverde aan de mishandeling van verdachten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4, 8 en 9). Bovendien werd verzoeker niet gedwongen toe te treden tot de NDS, heeft hij nooit getracht zich te onttrekken aan deze tewerkstelling en zijn aandeel hierin, was hij zich bewust van de praktijken die plaatsvonden in de detentiecentra en toonde hij hiertegenover geen morele bezwaren.

2.8. Verzoekers identiteit wordt *in casu* niet betwist, aldus is het identiteitsdocument dat aan het verzoekschrift werd toegevoegd niet dienstig. Bovendien stelt de Raad vast dat dit document niet voorzien is van een beëdigde vertaling. Er dient dan ook te worden verwezen naar artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 luidens hetwelk stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bijgevolg kan dit document niet in overweging genomen worden door de Raad.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, dient verzoeker te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, juncto artikel 1, F (1), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.10. De bestreden beslissing maakt geen verwijderingsmaatregel uit, waardoor deze onmogelijk artikelen 2 en 3 EVRM kunnen schenden.

De Raad merkt op dat de vraag inzake de toepasselijkheid van de subsidiaire beschermingsstatus *in casu* niet dienstig is. Uit het hoger gestelde blijkt immers dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, hetgeen impliceert dat *in casu* eveneens aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet is voldaan.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat, voor zover hij niet als vluchteling kan worden erkend, hem toch de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, stelt de Raad dat verzoeker tevens volledig voorbij gaat aan artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op de hierboven gemaakte vaststellingen dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, immers van de subsidiaire beschermingsstatus te worden uitgesloten.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond. Dienvolgens moet verzoeker worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF